

ja, der var Aaen . . . og Engene og Skærbæk Bakker. Og nu svingede Banen, og Byens første Lygter skimtedes gennem Regntaagen.

Søsteren Signe stod paa Perronen for at modtage ham. Der jog straks en lille Ubehagsfønmelse igennem ham, da han opdagede hende. Hun stod der, lidt rundrygget, i en halvkort, skrækkelig gammeldags Kaabe, med sorte Uldhandsker paa Hænderne og Kjoleskørtet opheftet, saa man saae et Par lange, tynde Ankler over et Par store Fødder i Galosjer. Det generede ham, at hun havde stillet sig saadan op og givet sin uheldige Figur til Pris for Folks Kritik. Desuden havde han bestemt ventet at se sine to yngre Brødre — Tvillingerne — og det vakte hans Mistanke, at det netop var Signe, der modtog ham, fordi hun var den af alle hans Søkende, med hvem han allerdaarligst forligedes.

Paa Vejen hjem gennem Gaderne forstod han da ogsaa snart af hendes Tale, at Forældrene ikke var helt tilfredse med hans Besøg; de fandt det mindre vel betænkt af ham, at han allerede havde taget sig Ferie. En saadan Rejse kostede jo ogsaa mange Penge, sagde hun, — han burde i hvert Tilfælde først have indhentet Faderens Tilladelse.

Endnu før de naaede Præstegaarden, var Peter Andreas' Følelser bleven grundig afkølede. Og da han nu kom ind i Dagligstuen ogsaa Faderen sidde der paa sin sædvanlige Aftenplads i den gamle, falmende Lænestol med sin grønne Papskærm for Øjnene, fortrød han allerede, at han ikke var bleven i København. Det var nu aabenbart ogsaa kun med nogen Overvindelse, at Faderen bød ham velkommen og klappede ham paa Kinden. Døren ind til Spisestuen var lukket; Peter Andreas kunde